

Пощенски гължби.

Тѣ не се много различаватъ отъ другитѣ домашни гължби. Въ Римъ, въ стара Гърция, Египетъ, Вавилонъ и Арабия сж отгледвали пощенски гължби, които се ценили съ хиляди лева единиятъ.

Първото известие за спасението на Ноевия ковчегъ е занесълъ гължбътъ. Въ древния изтокъ султани, халифи, махараджи, римски патрици, консули и императори имали при себе си гължбова поща, както въ мирно, така и за въ военно време.

Въ време на война гължбитѣ сж изпълнявали длъжността на известители и шпиони, които донасяли или изнасяли тайнитѣ на противнитѣ страни. Пощенскитѣ гължби особено се използвали въ мирно време отъ женитѣ, въ харемитѣ на султанитѣ, или отъ дъщеритѣ и съпругитѣ на римскитѣ патрици и консули, които повѣрявали само на гължбитѣ тайнитѣ на сърдцето си, за предаване писма на своитѣ любими рицари и обожатели. Отъ тогава е и емблема „гължбъ съ писмо въ човката си“.

Въ по-ново време, като пощалиони, гължбитѣ се прочули презъ време на френско-пруската война. При обсадата на Парижъ, благодарение на нѣкой си Коссье — дресировачъ на гължби, 37 приучени пош. гължби пренесли въ Парижъ около 150 хиляди правителствени депеши и писма. Само единъ гължбъ въ нѣколко прелитания доставилъ 40 хиляди донесения на правителството.

Писмото, което ще пренесе гължба се написва особено ситничко и се прикрепва или върху перо на опашката, или като медалионче на шията и подъ крилата.

Цѣло майсторство е било да се приготвятъ писмата на гължбовата поща. На една тънка специална пластинка или хартийка се написвало съдържанието на писмото. Тази тайна за приготвление на тѣзи писма била отъ началото въ ржцетѣ на единъ известенъ въ това време французки гължбовъдецъ — *Даргонъ*. Даргонъ предлагалъ на Руското правителство своята тайна на една много висока цена, за която правителството не се съгласило. Обаче, следъ време при Руския генераленъ щабъ билъ изнамѣренъ способъ, съ който се приготвявали пластинки, които